

Cruzimea inerentă carcterului său

26 septembrie 2008

Gili Cârstea

Este important să cunoaștem corect caracterul lui Dumnezeu? Este necesară înțelegerea atributelor divine, a principiilor guvernării lui Dumnezeu, pentru o generație care dorește să prezinte lumii ultima solie de har?

Scriptura este clară ca lumina zilei că diavolul s-a așezat pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, că se dă drept Dumnezeu și că a preluat lucrarea lui Hristos, afișând un aer religios și vorbind cu pioșenie despre lucrurile sfinte (Eze 28:1-5; 2 Tes 2:3-4).

Ceea ce nu înțeleg nici bisericile protestante, nici încropita Laodicee, este că diavolul a atribuit caracterului lui Dumnezeu propria sa cruzime, cruzime pe care a instalat-o în toate sistemele teologice. Ascultați descrierea inspirată:

„Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului, și adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Sofismele lui minimalizează obligativitatea legii lui Dumnezeu, și dau oamenilor libertatea să păcătuiască. În același timp, el face pe oameni să nutrească concepții greșite despre Dumnezeu, ca ei să-L privească mai degrabă cu teamă și ură, decât cu dragoste. Cruzimea inerentă caracterului lui o atribuie Creatorului; este inclusă în sistemele religiei, și exprimată în modurile de închinare. Astfel mințile oamenilor sunt orbite, iar Satana îi câștigă de partea sa, ca agenți în lupta împotriva lui Dumnezeu. Prin concepții pervertite despre atributele divine, națiunile păgâne au fost făcute să creadă că vor obține favoarea divină prin jertfe omenești; cruzimi oribile au fost comise sub diferitele forme de idolatrie” (GC 569).

Să facem un mic test: Cunoașteți vreun sistem teologic în care să nu se găsească la loc de cinste credința fundamentală că Dumnezeu va distruge pe toți opozanții Săi? Nici chiar teologia adventistă nu a scăpat de această pervertire a atributelor divine. Credința că „Dumnezeu va pedepsi până la exterminare” pe opozanții Săi este fundamentală în teologia adventistă. Ea este o parte esențială a crezului și practicii adventiste; este laitmotivul permanent al evanghelizărilor noastre și argumentul numărul unu în câștigarea de suflete.

Nici nu ne trece prin cap că această concepție vine din teologia lui Satana, și că ea produce agenți pentru războiul împotriva lui Dumnezeu.

Poporul ales nu a scăpat din această capcană. Mulți împărați ai lui Israel au adus jertfe lui Moloh, convinși că astfel obțin favoarea lui Dumnezeu. Caiafa nutrea și el aceleași concepții, și de aceea a considerat că, pentru salvarea poporului, este corect să fie ucis un om, chiar nevinovat. La fel gândeau preoții care au adus la Isus pe femeia prinsă în adulter. Păcătoșii trebuie omorâți, dacă vrem să păstrăm puritatea bisericii.

În ciuda exemplului monumental oferit de Hristos, care a prezentat lumii caracterul lui Dumnezeu complet diferit de credința populară, Biserica Creștină a căzut și ea victimă acestui „efort permanent” al diavolului de a atribui lui Dumnezeu „cruzimea inerentă caracterului lui.” Iată descrierea:

„Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului cu creștinismul și, asemenea păgânismului, reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici nu mai puțin crude și revoltătoare. În zilele supremației Romei, au existat instrumente de tortură pentru a impune primirea doctrinelor ei. Pentru aceia care nu recunoșteau pretențiile ei, era rezervat rugul. Au fost atâtea masacre, încât nu vor putea fi niciodată cunoscute decât atunci când vor fi descoperite la judecată. Demnitarii bisericii au studiat, sub călăuzirea lui Satana, domnul lor, ce mijloace să inventeze pentru a provoca cel mai mare chin posibil și, în același timp, să nu pună capăt vieții victimei. În multe cazuri, procedeele infernale erau repetate până la limita extremă a rezistenței omenești, până când natura ceda în luptă, iar sufletul saluta moartea ca pe o scăpare plăcută” (GC 569).

De ce așa? Deoarece au căzut victimă „eforturilor permanente” ale diavolului deghizat în Dumnezeu de a prezenta cruzimea din caracterul lui ca fiind o metodă acceptabilă de a păstra puritatea doctrinală a bisericii.

Orizontul este cât se poate de sumbru. Devastări naturale vor urma într-o rapidă succesiune, urmate de haos social. Toate acestea vor fi interpretate de bisericile unite ca fiind urmarea mâniei lui Dumnezeu, supărat că omenirea nu se supune regulilor și edictelor bisericesti. Înnebunite de groază, mulțimile vor cere cu glas tunător întoarcerea la Dumnezeu și moarte celor ce nu se supun religiei organizate.

Unde se va situa poporul nostru în această criză? Cum vom putea combate valul de fals entuziasm religios, când și noi credem că Dumnezeu, prin uneltele Lui, „a pedepsit, pedepsește și va pedepsi până la exterminare” [aici] pe toți cei care refuză oferta de har a lui Hristos?

În criza viitoare vor exista argumente zdrobitoare că păcătoșii au depășit limitele îndurării divine. Ne vom alătura valului popular în cererea lui legitimă de a extermina pe toți batjocoritorii harului lui Hristos?

Ne vom alătura cu siguranță, deoarece n-am vrut să înțelegem că forța constrângătoare nu se găsește printre principiile guvernării divine.

Ne vom alătura, deoarece astăzi nu vedem cum „cruzimea inerentă” caracterului satanic este confundată cu dragostea jertfitoare a lui Dumnezeu.

Ne vom alătura, deoarece nu știm că acea cruzime este parte a sistemului nostru teologic, și că astfel am devenit uneltele lui Satana.

Ne vom alătura, deoarece astăzi considerăm că toate cruzimile oribile din vechime au fost produse de dreptatea lui Dumnezeu, și nu ne vom sfii să fim o parte a mâinii care aplică dreptatea în timpul acela de criză majoră.

Ne vom alătura, deoarece nu știm că suntem agenții lui Baal în războiul contra guvernării divine.

„Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”
